

шабена на нашата. Като говоряха за това тѣ, обръщайки се къмъ старата жена на Стефана, казаха ѝ шеговито:

— Кой знае, може би ще бжде ханжика, а ако мю-тюсарѣфина направятъ валия, то ще стане сжируга на валия.

Старата си поклати главата.

— Какво пакъ чудно има тукъ? Моятъ Еленка е мила като птичка, гласовита като пролѣтно врабче и сладка като захарь. Жената на великиятъ везирь Рауфъ Паша бѣше по-долна; азъ я знаехъ, ний сме отъ едно мѣсто, тя бѣше християнка, райя, не Сърбекия отъ границата, а проста Българка.

Стариятъ Стефанъ мислеше въ себе си и нищо не говореше; на него нѣщо си му сѣдна въ главата. Той не обръщаше внимание на бърборението на заптиитѣ, не пиеше съ тѣхъ нито ракия, нито вино, а щомъ тѣ излѣваха, той тутакси изнесе изъ къщи нѣхтото кавъшко облѣкло, тури го на пола, извика Балканъ, даде на кучето да подуши дрѣхитѣ, натови му съ тѣхъ носа, нахрана го, послѣ излѣзе, вѣсѣдна коньтъ си, нарами пушката, под-свирна на кучетата и излѣзе изъ портата.

Звѣздитѣ гасняхъ на разстѣвване една слѣдъ друга; като поздравляваха настѣпвающиятъ дѣтъ тѣ сами си лѣгаха да спятъ, потъваха въ облацитѣ и исчезваха. Огдолу блѣдната, твърдѣ блѣдната свѣтлина медленно се подигаше на-горѣ като мъгла, сѣкаше тя искождаше изъ недрата на земята за да освѣти облацитѣ. Птицитѣ вече посрѣшаха Божиятъ день съ гласовитѣ хорѣ, а клончетата хрустѣха подъ звѣрътъ, който бързаше да се скрие въ дупката.

Стариятъ Стефанъ достигна до Чимъ-Дере и по своему подсвирна на Балканъ и Дере Кучетата се хвърлиха, заприпкаха на-дѣсно и на-лѣво, по пжтищата, по пжтечкитѣ, по канаритѣ, по лѣсовитѣ, по ручейкитѣ, по погилитѣ, но нито веднѣжъ не джавнаха — значи не подушиха тамъ звѣрътъ. Стариятъ Стефанъ избякоди по тоя начинъ вичкитѣ околности на Чимъ-Дере. Изваднѣжъ Балканъ джавна въ гѣстата трѣва по пжтя за Дерменъ-Дере, джавна и припна тихичката, бѣзъ да прѣстава да